

NÁVRAT NA PANSTVÍ

AMANDA GEARD

*Některá tajemství je lepší
nechat spát*

Copyright © 2022 by Amanda Geard
Translation © Jana Vlčková, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE MIDNIGHT HOUSE
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím
Headline Review, an imprint of HEADLINE
PUBLISHING GROUP
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-835-7

Tuto knihu s láskou věnuji mamince

Rathmoreovi

(1790 – současnost)

cca 1848 předci
Stackových
odplouvají
do Ameriky
na lodích
poskytnutých
Williamem
Rathmorem
(1. baronem)

Henry STACK
1856–1925
∞ Georgiana
HALLOVÁ
(1860-1927)

Frederick (**2. baron**)
(1819-88)

∞ Temperance Ramsayová

Arabella
(1840-1905)

∞ William Bruce

Charles (**4. baron**)
(1883-1960)

∞ Niamh Stacková
(1888-1958)

Hugo
(1912-57)

Albert (**6. baron**)
(1941 –)

∞ Majella Joyceová
(1955-85)

Milo (1980 –)

1820 – započala výstavba Blackwater Hall
1845-49 Irský hladomor

William Rathmore (**1. baron**)

(1790–1880)

⊞ Katherine Nevilleová

Nathaniel

(1824-85)

⊞ Elizabeth Greyová

Mary

(1823-98)

⊞ John Talbot

George (**3. baron**)

(1848-1910)

⊞ Mary Cavendishová

Grace

(1851-1914)

⊞ Herbert Seymour

Edward (**5. baron**)

(1914-82)

⊞ Nancy Dennyová

(1914-89)

Charlotte

(1921–neznámé)

Harriet

(1947–)

⊞ Victoria Walkerová

Pravda, jakkoli je sama o sobě ošklivá,
bývá vždy mimořádná
a krásná pro toho, kdo ji hledá.

Agatha Christie, *Vražda Rogera Ackroyda*

Ohlížejte se za sebe, abyste věděli,
kudy se ubíraly vaše kroky,
a nechte se vést předvídavostí,
abyste věděli, kam jdete.

Přemýšlejte o tom, kam vás cesta zavede.
A pokud jste příliš daleko, přestaňte veslovat.

Tabby Ryanová, „*Stoletá básnířka*“

Prolog

Proslýchá se, že dům kdysi býval velkou prstencovou pevností postavenou z purpurových kamenů s takovou přesností, že její hladké stěny bez špetky malty tvořily dokonalý kruh. Stála tu na úsvitu doby bronzové i na sklonku doby železné. Byla tu, když na smaragdový ostrov na břehu neklidného Atlantického oceánu dorazilo křesťanství.

Povídá se, že zhrublé dlaně zdejších obyvatel vtiskly stavbě nový tvar, obdélníkový, a připravily ji o fascinující oblost. Přibyly další kameny, vytěžené z hory za ní. Chladná modrá břidlice, podobná šupinám, jež se za svítání mění v hřejivě fialovou, pochází z ostrova Valentia.

Aby stavitelé prodloužili domu životnost, vyhnuli se místnímu dřevu. Ani trámy vytesané z pomalu rostoucích dubů nemohou konkurovat borovici smolné, bohaté na pryskyřici, přepravované přes oceán. Kamenné stěny se tentokrát dočkaly zpevnění maltou a pro jistotu ještě omítkou, k jejíž přípravě byla použita inkoustově modrá voda z místního jezera.

Z blízkých lesů se k budově připlížil břechťan a dychtivě natahoval zvědavé prsty k novým zdem. Zahradníci ho každoročně zastříhovali, ale svědomitě se vracel.

Jakmile do domu nezatékalo, začaly práce uvnitř. Krby dostaly obklady ze zeleného connemarského mramoru, terakotové dlaždice z východu urazily tisíce mil. Ručně malované hedvábí pocházelo z Orientu. Početná okna jako by držela stráž. Byly to oči upřené do světa, a když zamrkaly, vpouštěly dovnitř čerstvý kerryký vzduch nasycený vlhkostí z oceánu pod nimi.

Během let se dům postupně rozrůstal: křídlo sem, kotelna tam, jídelna pro služebnictvo vzadu. Každý přírůstek spojila nová vrstva té napřed modré a potom fialové břidlice. Bývaly

časy, kdy z komínů stoupal bílý kouř ze spalované rašeliny. Bývaly časy, kdy se tak nedělo. Generace lidí přicházely a odcházely. Zlomyslné panstvo. Benevolentní panstvo. Nepřítomné panstvo. A také jejich děti.

Irsko bojovalo za svobodu a starý řád se hroutil.

A Blackwater Hall přežil. Ale ještě mohl zmizet.

Protože mizí kruhové pevnosti.

Mizí domy.

Mizí lidé.

Kapitola první

Ballinn, hrabství Kerry

Září 2019

Byl to obsah matčiny knihovny, co nakonec Ellie vytáhlo ze skříže. Moira Fitzgeraldová měla úplně jiný literární vkus než její dcera. Dmoucí se řadra versus nadčasová klasika. A dva týdny dějových linek, kdy mladík nakonec získá svou vyvolenou a žijí šťastně až do smrti, jsou ažaž.

V zoufalé snaze něčím vyplnit dny Ellie zhltna tučet starých vydání *Kerrymana*, místního zpravodaje, rozesetého všude po domě, a pomačkané stránky jí se značným zpožděním vyprávěly o výsledcích zdejších sportovních klubů a co kdo ztratil, nebo naopak našel. Když Moiru požádala, aby jí z místního obchůdku přinesla *Guardian*, matka bez řečí vyhověla, a každý den jí noviny štítivě podávala dvěma prsty, jako by se od nich mohla něčím nakazit. Ellie věděla, že máma musí Deidre O'Brienové, majitelce obchodu a širitelce drbů, neobvyklý nákup něčím zdůvodnit. (*Jistě, Elliina kariéra v Dublinu utěšeně vzkvétá – je novinářkou na volné noze a píše pro Guardian!*)

Malá neškodná lež.

Teď když Ellie prohlížela obsah polic jediného zdejšího obchodu s použitým zbožím, přiznala si, že byla chyba opustit exil a z bezpečí matčiny farmy se vydat do vesnice, kde ji sledují zvědavé oči a natahují se k ní ještě zvědavější uši, dychtící po skandálu. Velké tmavé brýle, za nimiž se chtěla skrýt, přitáhly víc pozornosti, než kdyby je nechala doma, a matčin zelený Nissan Micra, v němž nepříjemně zaskřípalo pokaždé, když přeřadila na dvojku, si vysloužil přátelské zamávání snad od každého, kdo se zrovna promenoval po hlavní ulici. Zvednuté ruce ale zůstávaly mrtvě trčet ve vzduchu v okamžiku, kdy si dotyční uvědomili, že za volantem nesedí Moira Fitzgeraldová, ale úplně někdo jiný.

Přesto se jí podařilo do bazaru nepozorovaně dostat a s trochou štěstí by mohla nechat peníze na pultě a s několika svazky pod paží nenápadně vyklouznout ven.

„Eleanor?“

Proboha!

„Jsi to ty?“

Ellie vzhlédla a uviděla... nic. Nikoho. V obchodě bylo prázdné jako v její duši. Na dlouhý seznam toho, co je na ní špatně, přibudou *sklony k šílenství*.

Hlas bez těla se ozval znovu. „Ellie?“

Zamžourala do šera. „Ano?“

Objevila se hlava. Napřed se vznášela nad policí s dámským oblečením a pak se vynořila na velkém těle utápějícím se od ramen až k patám v beztvaré sbírce látek sešité z desítek odstřížků křiklavých barev, jako by je někdo hodil do mixéru a zmáčkl tlačítko.

„Bernie?“ Ellii poklesla ramena úlevou. Bernie byla nejlepší kamarádka její mámy a celkem diskrétní svěřovací vrba, což je v Ballinnu dost vzácné zboží. „Bernie, já... Kdybych věděla, že tu pracuješ, neplížila bych se sem jako zlodějka...“

„V přestrojení?“

Ellie si sundala velké brýle. Schovávat se před bystrýma očima obyvatel irské vesnice je marné a směšné.

Bernie se k ní vrhla se širokým úsměvem na tváři a sevřela ji v pestrobarevném objetí. „Ty moje chudinko, ubohá *cratúir*. Tvoje maminka povídala, že ses na nějaký čas vrátila domů.“

„Ráda tě zase vidím,“ řekla po pravdě Ellie. „Těší mě, že jsem zpátky.“ *Další nevinná lež.*

Opravdu měla Ballinn ráda – byl svým způsobem okouzlující, úhledně vklíněný mezi úpatím pohoří MacGillycuddy Reeks, porostlým vřesem, a divokým Atlantikem. Je tu kostel, dvě hospody, kavárna, jejíž majitelé se rok od roku mění, obchod se smíšeným zbožím, kde se pod hlavičkou charity prodává všemožná veteš, a policejní stanice, kde je otevřeno každé druhé úterý. A pak je tu pochopitelně obchod na růžku, kde místní dostanou k nákupu drby zdarma, což platí pro několik desítek stálých obyvatel i několik stovek luftáků. V zimě vesnice voní spalovanou rašelinou a zemitý kouř se mísí s mlhou stoupající z Kenmarského zálivu. V létě tady může být krásně nebo krásně pršet. Zdejší lidé někdy čelí nepolevujícímu dešti, jímž krajinu zásobuje Golský proud, jindy na ně praží slunce. Ale Ellie je zde pořád doma a v bezpečí. Užívá si výhod důvěrně známého prostředí a výbornou máminu kuchyni, jejímž základem je spousta másla.

„Dublin se na tobě už podepisuje,“ prohlásila Bernie a přidržela si ji na délku paže. „Copak tě tam moří hladem?“

„Moc jsem se o sebe nestarala.“

„To je vidět.“

Ellie netušila, kolik toho Bernie ví, ale Moira se jí jistě svěřila, a tak má určitě všeobecný přehled o tom, jak si Ellie podělala život. Anebo přinejmenším ví to, s čím se Ellie mámě svěřila. Povzdechla si, o krok ustoupila a zahleděla se na proudy deště útočící na výlohu. Ale jak se vyhýbala Berniinmu pohledu, zachytila na skle svůj. Vypadá příšerně. Vlasy má jako Ozzy Osbourne. Opět se navlékla do své uniformy, černé kožené bundy a světlých džínů, a místo brnění posloužila červená rtěnka.

„... a Sean vždycky říkal, že jsi byla nejlepší ze třídy.“

Ellie se otočila nazpátek k Bernie. „Prosím?“

„Považoval tě za svoji nejlepší žačku.“

„Z dvanácti.“

„Svéhlavou, ale bystrou,“ přikývla Bernie. „Anebo... ani ne tak bystrou jako zvědavou.“

„Copak se neříká, že zvědavost zabila kočku?“

Bernie se zlehka dotkla jejího ramene. „Ty zatím mrtvá nejsi, kočko, a dlouho nebudeš.“

Jenže Ellie se tak cítila. Uvnitř. Zvenčí. Tolik si přála, aby dokázala vrátit čas, až to bolelo. Vrátit se ke staré práci. Ke staré lásce. Ke starému životu.

Dlouholetá kamarádka její matky se k ní natáhla a stiskla jí ruku způsobem, jako by chtěla říct: *Vykašli se na to*. Dočista ji tím zaskočila. Ellie sklopila oči, do nichž jí okamžitě vhrkly slzy. Vyškubla se ze sevření a potlačila pláč. Nechápala, kde se v ní vzala ta podivná slabost. Styděla se za ni, ale nedokázala se jí zbavit.

Bernie se zamračila a otočila se na patě. „Jako dobrovolná zástupkyně vedoucí našeho vetešnictví ti nabízím VIP nakupování.“ Přešla ke dveřím, teatrálně je zamkla a mávla paží kolem místnosti, jako by někde mezi těmi krámy z druhé ruky ležela odpověď na Elliiny problémy.

Ellie se neubránila úsměvu. „Zástupce vedoucí? Myslela jsem, že tady šéfuješ ty.“

„Šéfovské sesle se nikdo dobrovolně nevzdá. Kromě toho nedokážu vymyslet nic horšího.“ Bernie se k ní spiklenecky naklonila. „Minulý týden jsme začaly s tříděním podle barev. V dobročinném krámě!“

A opravdu – přinejmenším se o to pokusily. Červenou sekci zastupoval věšák s oblečením přecházejícím z rudé přes růžovou do zaprané bílé. Modré kousky se tísnily v zadním rohu, zato žluté se vršily u dveří, jako by se chystaly zdrhnout.

Bernie popadla šarlatovou košili a se spokojeným přikývnutím ji přestěhovala mezi šedé. „Takže, El... Víš, že pro nejnovější módu jsi sem nepřišla. Co tu potom *hledáš*?“

Svůj starý život, chtělo se Ellie říct, ale místo toho přejela dlaní po potrhaných hřbetech. „Něco ke čtení. Cokoliv k ukrácení dlouhé chvíle.“

Bernie to pochopila tak, že Ellie nemá roupana co dělat, přikročila k polici, vytáhla brožovaný výtisk a významně jí ho ukázala.

„Tohle není zrovna *ono*...“, poznamenala Ellie.

Bernie vrátila knížku na polici. „Ne, ne, ne. Děs a hrůza. Samé násilí. Příšerná obálka. Aha...“ Vítězoslavně zvedla knihu Franka McCourta, irskou klasiku. „Vždycky se tu najde několik kousků *Andělina popela*.“

Ellie už měla v životě beztak dost mizérie, a tak byl Frank McCourt to poslední, co potřebovala. Zavrtěla hlavou a dál si prohlížela zdejší nabídku. Stará beletrie a literatura faktu smíchaná dohromady – kuchařka ze sedmdesátých let se tísni mezi *Chovem slepic pro začátečníky* a detektivkou od Kena Folleta.

Bernie významně zvedla prst podobný miniaturní klo-básce. „Vydrž minutku!“ Zmizela ve dveřích vedoucích do zadní části obchodu, odkud se začaly ozývat charakteristické zvuky přesouvaných krabic. Ellie se podívala na svůj prsteníček a přejela rukou po hladké kůži, jako by hledala něco, co tam dávno není.

„Nevybrala by sis něco z těchhle?“ Bernie se vrátila s velkou kartonovou škatulí. „Nikdo je nekupuje, tak je mám vzadu.“ Začala předvádět nové poklady. *Dvacet tisíc mil pod mořem*, Conan Doyle, několik románů od Austenové.

„Tyhle schováváš vzadu?“

„Jasně.“ Bernie si smetla z šatů neviditelné smítko.

„Vážně?“

„Chápu, na co narážíš, ale schovávat zboží pod pultem pro přátele a rodinu je striktně proti obchodní politice našeho vetešnictví. Šéfová by mě zakousla. Od prvopočátku mě nenávidí, jak víš...“

„Bernie!“

„Podívej se, někdo je sem přinesl z Blackwater Hall..., toho starého sídla na náhorní plošině,“ dodala, jako by se tím všechno vysvětlovalo. „Neměla jsem čas je roztržít. Proto když jsem se doslechla, že se vracíš..., dala jsem je stranou.“

Ellie se sevřelo hrdlo. „Děkuji ti.“ Nic neobrousí tvrdé hrany velkoměsta spolehlivěji než návrat do Kerry.

Bernie se zakřenila a vrazila Ellie krabici do náruče. Peníze si odmítla vzít. Nato zvedla z police brožovanou knížku a významně ji podržela v ruce. Na obálce žena roztouženými očima hleděla na svalovce, který si někde zapomněl košili. Položila ji na Jane Austenovou a spiklenecky mrkla.

„Tady máš něco pro maminku.“

Venku lilo jako z konve a Ellie posledních pár kroků k autu doběhla. Klíčky jí dvakrát upadly, než se jí podařilo otevřít dveře spolujezdce a položit škatuli na sedadlo. Než se stačila usadit za volant, z krepaté ofiny jí kapala voda.

Hustá mračna způsobila, že uprostřed odpoledne bylo šero jako večer, přestože do západu slunce zbývala spousta hodin. Takhle to vypadá v září v Ballinnu. Krabice zůstala svůdně pootevřená a zvala ji, aby prozkoumala obsah. Zalovila ve vlhkém kartonu a vytáhla Moirina lamače srdcí. *Veźmi nohy na ramena*, poradila by nejradši ženě na obálce, *a zdrhej*. Odložila ji stranou a naklonila se, aby si prohlédla ostatní tituly. Na samém dně krabice leželo strakaté pouzdro s knihou vloženou hřbetem ven. Zvedla ho a knížku vytáhla.

Vraždy podle abecedy od Agathy Christie.

Když ji otevřela, hřbet svázaný v plátně zaskřípal na protest. Zvedla starý výtisk k nosu a přičichla k němu, jak mívala ve zvyku. Původní vůně dávno zmizela a stránky nasákly vlhkostí a uplynulým časem.

Ze zamyšlení Ellie vytrhlo zvonění mobilu. Zase byla zpátky v autě, zpátky v rodné vesnici. Zpátky v přítomnosti. Dlouho jí nikdo nezavolał, takže v ní mimoděk hrklo, ale když pohlédla na displej, ramena jí poklesla. *Mámina pevná linka*.

„Už jsem na cestě,“ oznámila. „Za čtvrt hodinky jsem doma.“

„Nemusíš pospíchat, Ellie,“ odpověděla Moira, „ale večere bude hotová v pět.“

Ellie se usmála. Vždycky se večerí v pět. „Zrovna odjídám ze vsi.“ Přidržela si mobil ramenem a položila si do klína otevřenou knížku. Úhledně vytištěný text jemně vystupoval z papíru a jako nenápadné Braillovo písmo ji šimral pod bříšky prstů. „Potkala jsem Bernie. Věděla, že jsem zpátky...“

„Před Bernie se nic neutají! Vždyť víš, jaká je. Uhodne, co chceš říct, dřív než to vypustíš z pusy.“

„Že by uměla číst myšlenky?“

Moira vztekle zasyčela a Ellie zakusila rovným dílem pocit viny i radosti. „Ukázalo se, že pro mě má nějaké knížky.“

„Jo?“ Matčin hlas povážlivě stoupl.

Ellie se zarazila. „Ty jsi o nich *věděla*?“

Matka se odmlčela. „Och..., už musím běžet. Vařím brambory a překypěla voda. Potvora jedna.“

„Chápu.“

„Zatím, miláčku!“ Miláčku? Ach ano, pomyslela si Ellie a ušklíbala se v okamžiku, kdy se prázdnou ulicí prohnal traktor. Máma o knížkách věděla. Další trik, aby dostala dceru z domu a mezi lidi. Zpátky do bitvy, protože Moira pochází z generace, která se s žalem a nástrahami života vypořádávala tak, že se vrhla do akce. Zato Ellie patří k lidem, kteří těžké časy překonávají pomocí Netflixu. Jenže na farmě není kabelová televize k mání – ani mobilní signál, když už jsme u toho – a tak jediný únik před realitou představují knihy. Teď jich má celou krabici. Spokojeně ji poplácala, zaklapla *Vraždy podle abecedy* a položila detektivku na hromadu.

„Zatím!“ vyhrkla do mobilu.

Ukončila hovor a zahleděla se na obrazovku telefonu. Cestou z kopce do Ballinnu se probral k životu a cinkal a bzučel tak svědomitě, že do bazaru dorazila se schránkou plnou mailů a nepřečtených esemesek. To má čas, pomyslela si. Zasadila mobil hluboko do kapsy a otočila klíčkem v zapalování. Auto zdráhavě nastartovalo a stěrače se postaraly o dobrý výhled.

Připomněla si, že nemá řadit dvojku, a odlepila se od chodníku.

Kapitola druhá

Blackwater Hall, hrabství Kerry,

Červenec 1939

Blížil se večer, když se auto konečně objevilo na cestě lemované stromy, aby zdolalo poslední úsek silnice vedoucí k Blackwater Hall. Červenec se chýlil ke konci a podle šoféra místní už cítí ve vzduchu babí léto. Avšak úmorné vedro nebyl jediný důvod, proč se Nancy potily dlaně.

Teddy, uvelebený vedle ní na zadním sedadle, se natáhl a vzal ji za ruku. „Jsi nesnesitelně rozpálená. Není ti nic?“ Nebylo to poprvé, kdy jí po vystoupení z vlaku položil tutéž otázku.

„Je parno.“

„Dívka původem z jižní Anglie by horkem trpět neměla.“

Povolila si límec u šatů. „Může za to... to dusno.“

„Bývá tady mnohem hůř, věř mi. Dnes není takové vlhko.“ Vesele se zachechtal, aby zamaskoval, jak moc je nervózní.

Usmála se a vymanila se mu. Mimoděk otočila prstýnkem, aby přepočítala pět drobných briliantů, na které si už stačila zvyknout. Na panství jedou úplně poprvé jako sezdaný pár. V koutku duše doufala, že také naposled.

„Dobře to dopadne,“ ujistil ji tónem, který si schovával pro případy, kdy tomu nevěřil. Podíval se za ni a ona sledovala směr jeho pohledu. Tiseň na hrudi narůstala.

Nad temnou hladinou jezera Atoon se objevila silueta sídla zvaného Blackwater Hall. Nepůsobilo tak velkolepě, jak si ho pamatovala, přesto se mu nedala upřít jistá přitažlivost. Stěny porůstal sytě zelený břechťan a na střeše z modré břidlice hřádoval bezpočet komínů. Průčelí zdobily tři řady bílých oken, některá za vlahého večera zůstala otevřená. Francouzské dveře

v přízemí vedly rovnou na sytě zelený trávník, který se rozbíhal až k jezeru s břehy ježatými rákosím.

A právě z těchto dveří vyšla štíhlá postava v bílém.

„Ach, máti je tady,“ zvolal se Teddy. „Mám takovou radost!“
„Já také.“ Nancy si uhladila vlasy vyčesané do složitěho drdolu, jež zvolila právě pro tuto příležitost. Přibalila si spoustu klobouků, aby měla čím zakrýt svou neposlušnou hřívu. Teddyho matka si totiž zakládala na upravenosti. V kapesním zrcátku si překontrolovala make-up. Navzdory horku pleť zůstala matná a maskara poslušně držela na řasách a obočí. Anglická růže na irském venkově. „Vsadím se, že celý den strávila...“

„Uklízením?“

„Nebo vařením?“ opáčila a Teddy vyprskl smíchy. „Určitě upekla dort, aby mě náležitě přivítala do rodiny.“ Dva kamarádi, pomyslela si Nancy, si utahují z blížící se domácí války.

„Však ono to uteče...,“ sliboval Teddy, ale neřikal to moc jistě. Teď když jsou svoji, je třeba myslet na dědictví a podepsat pár dokumentů. Osobně. Dlouho to odkládali.

Nancy se odvrátila k jezeru, částečně proto, aby skryla úzkost, částečně aby se pokochala pohledem na horu Cottah. Tyčila se nad sídlem – dvě stě padesát metrů vysoký kamenný sráz na úpatí porostlý divokou vegetací a vřesem se sytě purpurovými kvítky. V zimě se svah obrácený k jihu přes den zahřál a rodina tvrdila, že když se večerní větřík převalí přes vrchol, teplý dech hory drží mráz na uzdě.

Ale když automobil zastavil před domem, výraz lady Rathmoreové byl navzdory žáru mrazivý. Stála bez hnutí, sledovala je a vyčkávala.

Teddy k sobě něžně otočil Nancyin obličej. „Jsi nádherná a já tě miluji.“ Pohládl ji po tváři. „Ty tvoje oči, Nancy... Máš neuvěřitelná kukadla. Tak podmanivá, tak modrá.“

Na rozdíl od krve, pomyslela si trpce, ale odpověděla prostě: „Také tě miluji.“

Prošli francouzskými dveřmi do prostorné místnosti s blankytnými stěnami a světlým kobercem bez jediné poskvrnky, který vypadal, jako by ho sem položili teprve včera. Nancy se držela uprostřed orientálního běhounu vedoucího doprava a doleva ke dveřím z tmavého dřeva. Nejuvzdálenější stěnu lemoval velký příborník obložený vyleštěným stříbrem. U stolu pro dvanáct lidí byla prostřena polovina míst. Na druhé straně, u krbu ze zeleného mramoru s rašelinou a třískami připravenými na podpal, stála dvě pohodlná křesla.

Ve vzduchu se vznášela vůně pečeného masa. „Napadlo mě uspořádat neformální večeři,“ prohlásila lady Rathmoreová k Nancy, aniž se na ni podívala. „Abyste se u nás cítila příjemněji.“

Nancy se kousla do jazyku a usmála se. „Jste velice ohleduplná.“ Znělo to uvolněně, ale ruce schovávala za zády a nehty zatínala do dlaní. Doufala, že je to jediná vnější známka jejího podráždění.

Lady Rathmoreová přikývla. Byla to elegantní žena hovořící měkkým americkým přízvukem východního pobřeží, vysoká a bledá, oblečená ve dlouhých sněhobílých šatech tak nepraktických, že si je může pořídit jen urozená dáma. „Počítala jsem, že se najíme v půl sedmé, ale protože jste se *opozdili*, přesuneme večeři na sedmou?“ Nepočkala na odpověď a odplula po běhounu k levým dveřím. Teddy a Nancy osaměli.

Někde v domě hodiny odbily šestou, Nancy se naklonila k Teddymu a zašeptala: „Dort nebude?“

„*Moc* mě to mrzí.“

Rozesmála se. Najednou je všechno jinak. *Ona* je jiná. Tentokrát má na ruce snubní prsten a připadá si v bezpečí. Jsou s Teddym jedno tělo jedna duše a nic je nerozdělí.

Zula si střevice a stoupla si na běžový koberec. Krásně chladil a šimral. „Přinejmenším jsem neblekotala.“ Sklonila se a pohladila krátce zastřižený vlas. Vlasy. Koberec musel stát majlant. „Naposledy jsem blábolila o Edwardově abdikaci – mlela jsem dál a dál – a tys mi *potom* řekl, že se tvá matka přátelí se sestřenicí Wallis Simpsonové...“

Stalo se to před třemi lety. Bylo jí dvaadvacet a pompéznost zdejšího sídla ji dočista převálcovala. A uchvátila ji krása zdejší krajiny, což je to jediné, co si v Blackwater Hall na nic nehraje. Příroda a Charlotte. Nancy se zrovna zamilovala do Teddyho a všechno spolu sdíleli. Jejich společný život v Londýně se teprve začínal rýsovat a někdejší nezávislost se zvolna měnila v partnerství.

Zvedla stěvíčky a přešla po koberci. „Tentokrát jsem rozhodnutá nechat si svoje názory pro sebe.“ Zastavila se u okna. Na hladině jezera se zrcadlila hora. Stěny salonu pokrývaly rodinné portréty rodu Rathmoreových – čtyři baroni, jejich manželky a hrstka dětí.

Rodina se prapodivně větvila a majetek se dělil mezi Iry, Angličany a Američany. Mezi protestanty a katolíky. Mezi minulost a současnost. A přestože byl Teddy druhorozeným synem – tím náhradním – rodiče do něho vkládali velké naděje. Vyšší očekávání. Nancyin příchod na scénu otrásl beztak vratkým vztahem.

Otočila se k Teddymu, který se postavil za ni a objal ji kolem pasu. „Doufala jsem, že nás Charlotte přijde přivítat.“ Potěšilo ji to, ale kvůli nezvaným očím jeho ruce odstrčila.

V kabelce nosila poslední dopis, který Charlotte napsala – neodeslala ho, protože by dorazila dříve než psaní. Sdílely spolu naděje a sny. Vyměňovaly si je mezi sebou jako tenisové míčky a svěřovaly se s podrobnostmi svých životů.

„Však ona přijde,“ ubezpečil ji Teddy. Nyní stáli u okna bok po boku skoro bez doteku. „Kéž bych byl pro svoji sestru alespoň z poloviny takovým idolem, jako jsi ty!“

„Jsem si jistá, že to není pravda...“ Ale otočila se a spiklenecky na něho mrkla, aby mu tím dala najevo, že o jeho slovech ani v nejmenším nepochybuje. Dolíčky ve tvářích prozradily, že i on se usmívá.

Ale díval se kamsi za její rameno. Nancy se zarazila a nakrčila čelo. Vtom se za ní ozvalo hlasitě: „Aha, vy už jste přijeli.“ Znělo do sebevědomě a důležitě.

Obrátila se za hlasem a nasadila nacvičený úsměv. Muž, jenž vstoupil do místnosti, na běhoun nedbal a podrážky jeho bot zanechávaly na koberci nepatrné stopy.

„Hugo,“ odpověděl Teddy a zlehka spočinul rukou na manželčiných bocích.

„Bratříčku.“

Nancy fascinovalo vidět ty dva pohromadě. Když se s Hugem setkala naposledy, byli si neuvěřitelně podobní, ale během posledních několika let starší z mužů přibral a kolem očí se mu udělaly vrásky. Napadlo ji, odkud tyhle vrání stopy pocházejí, protože nikdy neviděla, že by se smál. Byl podobný Teddymu, ale každý jeho charakteristický rys jako by byl výraznější, v případě nosu až moc. Oba byli světlolasí, a zatímco Hugovy vlasy se leskly brilantinou, Teddymu se po straně přirozeně rozdělovaly do pěšinky. Padaly mu do očí a on si je neustále odhazoval z čela.

Trvalo o zlomek déle, než Hugo vzal Nancy na vědomí. Ruku jí nepodal. „Aha, tvoje rozkošná manželka.“ Pohlédl na nohy v punčochách. „Má drahá, doufám, že vám máti řekla, abyste se zde chovala jako doma,“ poznamenal tónem, který jasně naznačoval, že v nic takového nedoufá.

„Ano, samozřejmě.“

„Jaká byla cesta?“ zeptal se Teddyho.

„Dlouhá.“

Hugo vzal bratra za paži a odváděl ho ke křeslům. „Ani já se na to netěším.“

„Co tím chceš říct?“ Teddy se ohlédl po Nancy a vyměnili si pohled, který říkal: *a je to tady*.

„Brzy odjízďím do Londýna. Příležitost se mi sama naskytla. Zřejmě zařadovala blížící se válka. Probereme to... později.“ Poslední slovo Hugo pronesl po krátké pauze, během níž kývl hlavou k Nancy.

Málem vyprskla smíchy. Byznys patří pánům, zatímco ženuška má svoje místo u plotny. S Hugem by nejspíš praštilo, kdyby zjistil, že jejich manželství zkosnatělým archetypům nepodléhá. Přesto neočekávala, že Teddy začne

protestovat – protože vždycky říkával: „Hugo je ten typ člověka, kterého musíš přetrpět.“

„Počkej, až se vzpomatuji z cesty, a potom si promluvíme.“

Hugo ho poplácal po zádech s takovou vervou, až se mladší bratr ušklíbl. „Naprostý souhlas, starý brachu.“

Nancy přešla přes místnost a vzala Teddyho za ruku. „Kde je Charlotte?“ zeptala se. „Doufala jsem, že ji před večeří uvidím.“

„Předpokládám, že vyrazila na jednu ze svých milosrdných misí.“ Hugo si vzal z držáku cigaretu a podrážděně jí poklepal o jeho stříbrný povrch. „Holka hloupá.“

Nancyin úsměv povadl. Sice se rychle vzpomatovala, ale Hugův výraz jí napověděl, že si toho všiml, a jak předpokládala, uschoval si její malé selhání k pozdějšímu použití. Opatrně pustila Teddyho ruku a s přehnaným klidem si položila dlaň na čelo. „Potřebuji si před večeří lehnout.“ Zamířila ke dveřím, prošla jimi a na druhé straně zůstala stát.

Hugo se chechtal. „Odvažuji se tvrdit, že naučit tuhle žačku správným manýrům nebude snadné. Ale zkoušej to dál. Kvůli máti.“

Teddy si hlasitě povzdechl a zjevně ovládl vztek. Před příjezdem o tom hodně mluvili: *musíme to vydržet. Jenom žádné drama, žádné hádky. Podepišeme listiny a vypadneme.* Nezaostal se jí, což působilo jako zrada. Místo toho se zeptal: „Milosrdné mise?“

„Naše malá Charlotte jezdí do Ballinnu a učí primitivy psát, nebo tak něco. Příšerné. Ale však ji znáš, má měkké srdce. A mozek...“

Teddy tiše zaprotestoval. Nancy sevřela kliku v dlani a natahovala uši, protože Hugo ztišil hlas. Nato se její manžel ostře ohradil: „Takhle o ní nesmíš mluvit!“

„Klídek, Edwarde. Vždyť o nic nejde.“ Hugův hlas slábl a zase sílil, jak se jeho majitel pohyboval po místnosti. Zaskřípala dvířka otvírané skříňky a zase s klapnutím zapadla. Cvakl zapalovač. „Kromě toho ji charitativní práce staví do lichotivého světla. Užene dobrou partii.“ Následoval zvuk těžkých

kroků. „Koneckonců...“ Hugo se odmlčel. „Copak nás k tomu nevychovávali? Abychom se dobře prodali?“

Nancy odstoupila ode dveří. Je silná. Tohle zvládne. A po téhle návštěvě se do Blackwater Hall nikdy nevrátí.

Nikdy, nikdy víc.

Kapitola třetí

Farma Cahercillín, hrabství Kerry

Září 2019

Ellie vždycky milovala tu nudnou venkovskou silnici, která se vinula z Ballinnu do vnitrozemí. Vedla kolem políček obehnaných kamennými zídkami, ležících pod farmou její matky, a stoupala údolím, až se z ní stala jen zpustlá stezka vedoucí přes zanedbané vřesoviště. A na konci stál dům Fitzgeraldových: bílý bungalov na úpatí hory, obklopený živým plotem z vavřínu rozedraného větrem, jenž jako by zde bojoval o holý život.

Když odbočila na příjezdovou cestu, déšť zeslábl. Otevřela vstupní dveře a přivítal ji závan vlhkého vzduchu smíšeného s vůní něčeho převařeného – vepřové kotlety? – spolu s oděrem dlouho dušené zeleniny. Postavila krabici s knihami na podlahu, svlékla si bundu a pověsila ji na věšák ztrácející se pod množstvím všemožných svrchníků.

„Ahoj!“ zvolala.

Na chodbu vykoukla hlava s divokými kudrlinami a zase hned zmizela. „Právě včas!“ zamumlala matka hlasem změkčeným zpěvavým nářečím z oblasti Limericku. Dokonce i po pětácti letech patřila mezi místní náplavy. Přistěhovala se v sedmdesátých letech, kdy jediné, co lidi do Kerry přivádělo, byla pokrevní pouta nebo láska. Později zjistila, že Elliin

otec je patriot do morku kostí. Farma mu patřila. Narodil se tu. Doslova a do písmene – přišel na svět ve zdejší kuchyni několik týdnů poté, co jeho rodiče farmu zdědili. Elliini prarodiče ji pojmenovali po něm: Cahercillín – místo Cillianova narození.

Jako teenager se Ellie za tohle pojmenování styděla, považovala je za příliš důvěrné, ale teď se jí líbilo. Kdykoliv projížděla branou, tátovo jméno tady vždycky bylo, aby ji pozdravilo, přestože on se už odebral na věčnost.

Zvedla dárek pro mámu a vešla do kuchyně. „Od Bernie,“ hlásila.

Moira se napřed zatvářila překvapeně, potom se rozzářila radostí. „Pro mě? Nikdy jsem...“ Zalistrovala knížkou, obrátila ji v rukách a nadšené výkřiky ze zadní strany obálky odrecitovala stejně uspěchaně jako každotýdenní modlitby v místním kostele. Nato k dceři vzhlédla. „Nebyl na tebe ten výlet trochu moc? Líbilo se ti venku?“

Ellie přimhouřila oči a pečlivě zvažovala další slova. Protože kdyby to na ni *bylo* trochu moc, mohla by za to máma, která na ni spolu s Bernie ušila boudu. „Bylo to fajn.“ Víc neřekla.

Na parapetu posetém spoustou věcí na ni čekal výtisk *Guardianu* a hlavní titulek informoval o nejnovějších změnách v britské vládě. Moire neušlo, kam se zahleděla. „Vyzvedla jsem ho u O’Brienových. Deidre ví, že jsi tady... Rovnou se na tebe zeptala. Musela jsem jí říct, že se mi zhoršila artritida, abychom se bavily o něčem jiném.“

„Ty žádnou artritidu nemáš.“

Další nevinná lež.

Moira si odkašlala. „Je... něco nového?“ Ukázala na Elliinu ruku.

V níž svírala mobil. V posledních letech si na něj tak zvykla, že se jí držel jako přilepený, přestože neměla signál. Položila ho stranou. „Nedívala jsem se.“

„Dylan se neozval?“ Moira vyslovila jeho jméno, jako by bylo zakázané.

„Ne.“

„Ellie...“

„Máti!“

Moira se obrátila nazpátek k bramborám a něco si brblala.

„Co jsi říkala?“ Ellie potlačila úsměv. Dobře věděla, co mámě vadí. Moira jí to vyčítá celé roky.

„Jsem tvoje maminka, a ne nějaká panímáma z Dublinu!“

Ellie si nalila sklenici vody a strašně si přála, aby to bylo víno. „Dneska matkám nikdo maminko neříká.“

„Říká!“ Moira přihodila na brambory pořádný plátek másla a výhružně zvedla nůž. „Taky jsi mi tak kdysi říkala!“

Ellie nalila druhou sklenici a postavila ji na mrňavý stolec vklíněný pod oknem v malinké kuchyni – dost velké pro dva, s možností přibrat třetího za předpokladu, že se dobře znáte. Už bylo prostřeno: otlučený porcelán, nádobka na máslo z umělé hmoty, vybledlá prostírání s motivy irských pamětihodností.

Svolila, aby se rozhostilo ticho, a pak je přerušila. „Můžu nějak pomoci?“ Ale pohled na sporák jí napověděl, že jídlo už je uvařené. Až *moc*.

„Ne, kdepak. Jenom se posad...“ Matka se k ní přitočila, vzala ji za ramena a vmáčkla na židli. „Hlavně se pořádně najez. Právě to nejvíc potřebuješ.“ Což sice nebyla pravda, ale Ellie udělala, co se po ní žádalo, a dočkala se odměny v podobě dvou připálených a spečených kotlet, které jí přistály na talíři, okamžitě následované porcí rozblemcané brokolice a hromadou moučných brambor. Přidala plátek másla a sledovala, jak se na zelenině rozpouští. Kalorie ať vezme čert! „Vypadá to lákavě, mami,“ pochválila ji.

Moira se vmáčkla na židli proti ní a levý loket zaklínila pod nízké okno shlížející na údolí.

Ellie zvedla sklenici a doufala, že se tím pozvedne na duchu. „*Sláinte*. Děkuji ti.“

„Děkuji ti, *maminko*,“ opravila ji Moira a významně zvedla sklenici. „*Sláinte*, Ellie. Bůh s tebou.“

„A s tebou,“ odpověděla Ellie. Ustrkla vody. Pocházela z místní studny a vřesoviště jí propůjčilo příchutí tříslavin. Jestli při mně Bůh opravdu stojí, nemohl by se jednou slitovat a proměnit tuhle vodu ve víno?

* * *

Po večeři se Moira a Ellie přesunuly k praskajícímu krbu. V rukách svíraly miskou s jablečným dezertem zdobeným přepečenou drobenkou a sledovaly zprávy, což bylo něco, co Ellie několik let nedělala a začala s tím až tady. Volba a struktura informací vybíraných do vysílání v šest hodin pro ni byl zpočátku šok.

Během uplynulých měsíců se její vlastní bublina novinářského zájmu smrskla a stala se tím, čím byla: pouhou bublinou. Domácí bublinou. *Dublinskou* domácí bublinou. Která každým dnem narůstala a pohlcovala další oblasti a vytlačovala z nich lidi, jako by byli jen pápěřím a ona koštětem. Každý v Irsku, dokonce i ti mladí, si nesou jizvy keltského tygra. A teď se to stalo znovu: kupci byli vytlačeni z trhu a nájemci ponecháni shnít.

V prvních týdnech po návratu do Kerry se ve zprávách probíralo jenom bydlení. Jak jinak? A právě to ji položilo. Avšak zprávy v šest už zase byly jako dřív: politika, konflikty ve vzdálených zemích a pes na skateboardu. Komu by vadilo něco pozitivního na závěr? Život přece má svou temnou i světlou stránku. Nebo snad ne?

Když zprávy skončily, Moira se zvedla a televizor vypnula. „Šálek čaje?“ zeptala se a vytrhla tím Ellie ze zamyšlení.

„Silný, prosím.“

„Silný? V tuhle hodinu?“

„Prosím.“

Moira si neodpustila varování: „Potom neusneš.“ Když Ellie mójela, poplácala ji po rameni.

Oheň v krbu dohořel a proměnil se v hromádku řeřavého popela. Ellie se zvedla, aby přiložila kus rašeliny. Malou místností se rozlila silná vůně lékořice. Ellie přešla ke dveřím a otevřela je. Zrak jí padl na podlahu.

Krabice.

Něco, v čem se může ztratit.

Zalovila v krabici a vytáhla knihu ležící úplně nahoře. *Vraždy podle abecedy* od Agathy Christie.

Otáčela ji v rukách a vracela se do obývacího pokoje. Ještě ani nezaujala místo na pohovce, když vtom z knížky vypadl papír zastrčený vzadu. Zatřepetal se ve vzduchu a snášel se k podlaze, aby se uvelebil u jejích nohou.

Jako by právě našel svoje místo.

Ellie se zamračila a zvedla ho. Byl přeložený v polovině a pokrýval ho vybledlý rukopis, vyvedený modrým inkoustem.

Dopis.

Udiveně povytáhla obočí.

Starý dopis.

V levém horním rohu s datem 3. srpna 1940, pod natištěnou hlavičkou napůl zakrytou hnědou šmouhou. *Wynn's* něco. Zamračila se na povědomé slovo a odmítla myslet na jeho souvislosti. Přejela rukou po stránce, otočila se zády k ohni a začala číst.

Moira se vrátila se dvěma hrnký v jedné a Berniiným darem v druhé ruce. Postavila hrnký na stolek a uvelebila se v křesle ladícím s kanapíčkem potaženým vybledlou kostkovanou látkou. Kdysi v něm rád sedával Elliin otec a dokonale se k němu hodilo. Ellie někdy mívala pocit, že z něj sotva vstal a zanechal po sobě prosezený polštář, opotřebovaný léty vysedávání u ohně. Vzpomínala na otcovy trapné vtípky, které ji nutily obracet oči v sloup, anebo jak ji pyšně plácal po zádech, když zabodovala ve škole.

Ale když se v křesle uvelebila Moira, zdála se droboučká.

„Co je to?“ zeptala se a ukázala dceři do klína.

Ellie jí podala dopis a zvedla hrnek. „Záhada přímo od Agathy Christie,“ odpověděla a usrkla bledého čaje. Napadlo ji, že máma snad čajové lístky odměřuje náprstkem.

Matka se chopila papíru a potěšeně povytáhla obočí. Vraní stopy v koutcích jejích očí se prohloubily, když se začetla. „Tomu se říká záhada...“ Vrátila psaní dceři.

Ellie palcem pohládila rýhu, kterou před osmdesáti lety po sobě zanechalo pero.

3. srpna 1940

Nejdražší T,

ať už se Ti donese cokoliv, ani na okamžik tomu nevěř. Život s námi mává, však to dobře znáš, a moje situace je taková, že už nemůžu dál zůstat v Půlnočním domě.

Je mi jasné, že ze všech lidí to nejvíc otřese Tebou. Víš, jak se cítím. Jak jsem si představovala svoji budoucnost. Dostalo se mi od Tebe povzbuzení, abych kráčela vstříc svému osudu – a tak to udělám.

Avšak musím Tě požádat o pomoc. Přijedu příští lodí. Jsem tak vzrušená a tolik se těším! Bude to báječné dobrodružství. Všechno jsem si naplánovala. Ale radši Ti o tom povím osobně. Nebudu Ti na obtíž, protože jsem velmi dobře připravená!

Snad Ti nemusím říkat, že je tenhle dopis přísně tajný a nikdo z rodiny se o něm nesmí dozvědět, ale přesto to udělám. Snažně Tě prosím, za žádných okolností o něm nikomu nepověz. Stráž jej jako oko v hlavě, ať moje záměry nevyjdou najevo.

Všechno Ti vysvětlím, až přijedu.

*Tvá
Charlotte*

Slova přetékala mladickou vášní. Ellie si pokoušela představit dívku – protože musela být mladá – dostatečně starou, aby mohla cestovat bez doprovodu. A Půlnoční dům? Jediné vodítko kromě ušmudlané hlavičky s povědomým slovem Wynn's. Nějaký zámek? Určitě ne. Tahle možnost se jí moc nezdála.

Uvědomovala si, že ji matka sleduje, proto odložila dopis stranou. Do cizích věcí už se montovala dost. Povytáhla obočí, jako by chtěla říct: *nic mi to neříká* – a zvedla detektivku. Sotva nalistovala první stránku, Moira se zvedla a odešla.

Ozvalo se zaskřípání následované řadou dunění a nezbyt-
ného rozčilování, jež vždycky doprovází otevření skříně na

chodbě. Odjakživa byla naládovaná vším možným, přečpaná vzpomínkami na minulost, na kterou se Ellie nechtěla ani podívat: starými dokumenty, knížkami a tretkami, které jí kdysi byly drahé. Jedna police byla vyhrazená naučným publikacím a brožurám o místní historii. Považovalo se za slušnost koupit si u O'Briena jeden výtisk pokaždé, když vyšlo něco nového.

Moira se vrátila s jedním takovým pokladem.

„Ach, mami.“ Ellie otráveně rozhodila rukama.

Ale Moira ji neposlouchala. Posadila se a přelétla očima po rejstříku, pak podala otevřenou knihu Ellie. „Půlnoční dům,“ prohlásila vítězoslavně.

Ukázala jí rozmazanou a vybledlou fotografii venkovského sídla porostlého břechtanem, z něž vykukovala okna v bílých rámech. Za ním se tyčila zubatá hora. Rozlehlý trávník se svažoval k jezeru tak černému, až se zdálo, že pohlcuje okolní světlo. Kapitola nesla název panského domu.

„Blackwater Hall?“

Co říkala Bernie, když jí krabici předávala? *Někdo je sem přinesl z Blackwater Hall..., toho starého sídla na náhorní rovině. Neměla jsem čas je roztrždit.*

Ellie nalistovala titulní stránku. *Dochovaná panská sídla: katalog.* Stránka za stránkou seznamovala čtenáře s historickými stavbami v Irsku. Publikace byla útlá, neboť ve dvacátých letech mnohá panská sídla zmizela, a většina odkazů sestávala jen z několika řádek, historie vtěsnaná do několika nesourodých slov. Blackwater Hall nebyl výjimkou.

Blackwater Hall je jednou z mála dochovaných rezidencí v jižním Kerry z období krále Jiřího. Byla postavena lordem Williamem Rathmorem na břehu jezera Atoon kolem roku 1820. Rozlehlé panství dosahovalo až do oblasti Munsteru a Connaughtu. V roce 1845 na ně byla uvalena hypotéka, která kromě uhrazení potřebných nákladů poskytla obyvatelům peníze na přestěhování do Ameriky. Panství a dům zůstaly. Stále stojí.

Stále stojí. Stále přežívá. Pořád je tady. Což platí i pro Ellie.

Moira zrovna vykládala: „...stínem své někdejší slávy, samozřejmě. Stojí na takovém plácku daleko od silnice – v půli cesty do Kenmare. Divím se, že se o něm víc nemluví, ale vzhledem ke stavu toho místa...“

Když se Moira dala do vyprávění, nebyla k zastavení. Ellie zvedla ruku. „Jak to všechno víš?“

„To ta krabice s knihami.“ Moira pokrčila rameny, usrkla čaje a rozvalila se v křesle. „Bernie povídala, že jí někdo přinesl pěkné knihy z Půlnočního domu. *Pro Ellie perfektní*, tvrdila.“ Odmlčela se a matka s dcerou si pohlédly do očí.

Moira si odkašlala. Opatrně pokračovala: „Tak jsme si o tom Půlnočním domě povídaly. Ve skutečnosti se jmenuje Blackwater Hall. Předpokládala jsem, že o něm něco najdu v některé z tátových knih.“ Při zmínce o tátovi Ellie jako vždycky sklopila zrak k rukám. Přikývla. „Bernie povídala, že majitel se jen tak tak drží nad vodou. Přijel za ním syn. Toho poslali pryč po smrti matky, chudáčka ubohého.“

„Aha.“ Ellie dopis znovu otevřela. Napsala ho statečná osoba v zemi, která statečnosti nepřeje. Charlotte rozhodně není typické irské jméno. Žena prchající před svým údělem, stejně jako Ellie. Ale na rozdíl od Ellie chtěla odejít a nikdy se nevrátit. A zdálo se, že si tu nejistotu vychutnává.

Zatímco Ellie je z ní zničená.

„Zajímalo by mě, kdo byla ta Charlotte,“ poznamenala Moira.

Někdo s méně problémy, než mám já, pomyslela si Ellie, ale nahlas prohodila: „Dcera? Nešťastná manželka? Schovanka?“

„Možná,“ připustila Moira, otevřela knihu, ale podívala se za ni, jak dělávají lidé, kteří myslí na něco jiného.

Ellie položila dopis na kávový stůlek a postrčila ho co nejdál od sebe. Věděla, co bude následovat, a vůbec se jí to nelíbilo. Kdysi by na ni nalezení dopisu, obsahujícího věty: *Snad Ti nemusím říkat, že je tenhle dopis přísně tajný a nikdo z rodiny se o něm nesmí dozvědět, ale přesto to udělám. Snažně Tě prosím, za žádných okolností o něm nikomu nepověz. Strež jej*

jako oko v hlavě, ať moje záměry nevyjdou najevo, zapůsobilo jako živá voda. Ale to už neplatí. Její svět leží v troskách a tahle dívka, tahle Charlotte, je pro ni jenom sbírkou slov na papíře a stínem minulosti. Nevyplyne z toho další investigativní reportáž, která bude mít neblahý vliv na Elliin život.

Za všechno můžeš ty, Ellie.

Tohle řekl Dylan, když mu vracela zásnubní prsten. Když opouštěla společný byt. Za všechno může ona. Zničila několik životů jenom proto, že nedokáže přestat strkat nos do cizích věcí.

„Je jasné...“ Moira na ni opět pohlédla, zavřená knížka zůstala ležet na područce křesla. „...že ten dopis pochází z Blackwater Hall.“

„Ano, vypadá to tak.“

„Může pro ně být důležitý. Pro lorda Rathmorea.“

„Lorda?“

„Alespoň tak o něm mluví Bernie.“

Bernie. Ellie cítila, že si s ní bude muset promluvit. „Ano, máš pravdu, máti,“ přikývla, otevřela knihu a zahleděla se na stránku. Slova jí splývala před očima. „Měla bys jim ho tam odnést.“

„Já?“ užasla Moira. „Ne. Je to *tvůj* dopis.“

„Já si to nemyslím.“

„Je to jen půlhodinová zajižďka.“ Takže si to už spočítala.

Ellie zvedla list papíru ze stolu. Nebyla tak úplně bez srdce a částečně byla na Půlnoční dům zvědavá. Chtěla by ho vidět, ale jenom proto, aby jim vrátila to psaní. Nic víc. Žádné vyptávání, žádné vyzvídání, žádné odhalování záhad a skandálů, jež nemá právo odkrývat. Už žádné *záležitosti jiných lidí*. „Dobře, zítra ráno se tam zastavím. Ale nevím, kde –“

Dřív, než stačila větu dokončit, Moira se zvedla z křesla. „Zeptám se Bernie.“ Odešla do zadní části místnosti a hlasitě se přehrabovala v šuplíku, než našla písíci propisku. Hned nato zmizela v hale a zvedla sluchátko.

Kapitola čtvrtá

Blackwater Hall, hrabství Kerry

Červenec 1939

Charlotte se nedostavila k večeři a lady Rathmoreová málem pukla vzteky. Nezlobila se proto, že právě přijel Charlottin bratr a švagrová a nemohli se jí dočkat, ale dráždilo ji, že svou nepřítomností ještě víc rozhodila její beztak narušený časový rozvrh. Kuchařka tvrdila, že jehněčí udrží teple, ale lord Rathmore zatleskal a začala se podávat večeře.

Nad silnou hovězí polévkou se rozběhla diskuse o Charlottině novém charitativním projektu – večerní škola v Ballinnu, kde se místní dívky jednou týdně seznamují se světem literatury. Lord Rathmore byl jejím počínáním znechucený, přesto dopřával své dceři svobodu.

„Je společenská, což bude v manželství výhodou,“ prohlásil, aniž hovořil k někomu konkrétnímu. „Myslím tím organizování večírků a tak.“

Lady Rathmoreová přeskládala vzorně vyžehlený ubrousek. „Tohle nemá s dobročinností nic společného, Charlesi.“

„Troufám si tvrdit, že Charlotte bude muset především zaujmout kvalitou své osobnosti, má drahá.“ Pokud to byl projev náklonnosti, tak pronesený s chladným důrazem. „Peníze, které má k dispozici, nejsou zcela dostačující a obávám se, že nemá tak čistou krev, jak by bylo žádoucí.“

Lady Rathmoreová odstrčila talíř s polévkou. Napůl se otočila ke stolníkovi. „Vyřídte kuchaře, že s ní po večeři potřebuji mluvit. A pošlete pro šoféra. Měl Charlotte vyzvednout už před hodinou.“

Nancy se kousla do rtu. Z dopisů věděla, že rodina Charlottino počínání neschvaluje, protože dívčinou vášní rozhodně nebyli klasičtí autoři.

Lákalo ji divadlo.

Rozproudil se kolem ní čilý hovor a Nancy přemítala, jak se asi daří Tajné dramatické společnosti Ballinn. Počátkem roku ji Charlotte poprosila, aby jí z Londýna poslala text jisté divadelní hry. Nancy jí vyhověla. Cítila se provinile, že švagrovou podporuje v podvodném počínání, a zároveň byla spokojená, že je do něj zapletená. *Tři moudré blázný* zabalila do hedvábného šátku a balíček poslala Charlotte k narozeninám, čímž se vyhnula kontrole lady Rathmoreové.

Podle švagrové tím problémy nekončily, protože všichni chtěli hrát Sidneyho Fairchilda a nikdo nechtěl být právníkem, bankéřem nebo soudcem. Poté se Charlotte rozhodla, že původně čistě dívčí společnost zašla tak daleko, jak to jen šlo, a otevřela ji chlapcům. Nebo spíš – jak se ukázalo z měnicího se tónu jejích dopisů – mladým mužům.

Lord ani lady Rathmoreová u stolu nesnídali, Hugo ještě nevstal, a tak když se následující ráno Charlotte připojila k Nancy a Teddymu nad vařenými vejci a čajem, mohli si bez zábran a upřímně popovídat.

„Nemohla jsem se *dočkat*, až se vrátíte.“ Charlotte vzala Nancy za ruku. Podívala se na Teddyho. „Těšila jsem se na vás oba. Jak bylo na lodi? Byl to děs a hrůza? Slyšela jsem, že Irské moře je věčně rozbouřené.“

Teddy se rozesmál. „Otázky..., samé otázky.“

Charlotte mávla rukou. „Prosím, poskytni mi něco, o čem bych mohla snít za dlouhých zimních nocí.“

„Charlotte, vypadáš skvěle,“ pochválila ji Nancy. Byla to pravda. Během tří let se dívka vytáhla a byla štíhlá jako její matka. Pořád lavírovala na kraji dospělosti, ale už byla ženou.

„Och.“ Usedla ke stolu a zakřenila se. Hluboké dolíčky ve tvářích jí moc slušely. „Vypadám příšerně. Aby ne, po tak

dlouhé noci!“ Ohlédla se po odcházejícím sluhovi a spikle-necky se k nim naklonila. „Mám fantastickou novinu. Chystáme první představení *Tří moudrých bláznů*.“

Teddy těkal pohledem z jedné ženy na druhou. Odkašlal si. „Charlotte, ať už se pouštíš do čehokoliv, hlavně buď opatrná.“

Melodicky se zasmála a do očí jí spadla blondatá kadeř. „Opatrná jsem vždycky.“

Nancy si nově nabytého sebevědomí švagrové užívala. Charlotte se při řeči přestala stydlivě hihňat a divoce gestikulovat rukama. Vyjadřovala se s rozmyslem. Z dívky s plnou hlavou snů se proměnila v mladou ženu s plány.

„Příští rok mi bude devatenáct a budu dost stará, abych se mohla rozhodovat sama za sebe.“ Natáhla se přes stůl, aby si vzala vejce, z něhož se ještě kouřilo. Přehazovala si ho z jedné ruky do druhé. „Mimoto – když to zvládne Nancy, tak já taky.“

Nancy položila toast. „Co?“

„Dláždit si vlastní cestu.“

„Charlotte, to je něco jiného...“

„Jak to?“

„Moc dobře to víš,“ usadil ji bratr.

„Časy se změnily, Teddy. *Svět* se změnil. Kolik si myslíš, že v téhle zemi zbylo panství, jako je to naše? Narodila jsem se za války –“

„Nerad ti odporuji, ale válka skončila v roce devatenáct set osmnáct.“

„Za války o nezávislost. *Irskou* nezávislost.“

„Aha.“

„Aha? *Aha?* Přesně jako náš pan otec – předstírá, že je Irsko výspou Anglie,“ brblala Charlotte. Teddy se zakabonil. Sestra usekla vejci vršek a zvedla horní část skořáčky. Objevil se bílek. „Což není.“

Návrat sluhy zabránil Teddymu odpovědět. Stolník odvrátil hlavu stranou, špičkami prstů svíral konvici a držel ji před sebou na délku paže, jako by mohla každou chvíli explodovat. „Káva,“ oznámil odměřeně.